

Kā veidojās avīzīte “Sedas Ziņas”

Biju jau divarpus gadus strādājusi Sedas pilsētas domē par sekretāri un dzimtsarakstu nodaļas vadītāju. Darba iemaņas apgūtas, vairāk vai mazāk iepazīta Sedas pilsētas un pilsētnieku dzīve, kas man jērcēnietei līdz šim bija visai tāla un sveša. Un tā, 2003. gada sākumā īsi pirms Latvijas iestāšanās ES un NATO, vēl vairākus gadus pirms abām pēdējām mūsu valstī notikušajām pašvaldību administratīvi teritoriālajām reformām, mani sāka dīgt un plesties plašumā ideja par to, ka arī Sedas pilsēta būtu pelnījusi savu avīzīti, tā kā citās pašvaldībās tādas jau tika manītas.

Sāku rīkoties. Vispirms izklāstīju savu ideju domes priekšsēdētājam Lidijai Soldatenkovai, kurai šī ideja likās ļoti apsveicama. Viņa rosināja mani sagatavot idejas aprakstu, lai to iekļautu domes darba kārtībā. Atceros, kā jau stāvu deputātu priekšā, stāstot un atbildot uz jautājumiem, kas saistīti ar avīzītes izveidošanu, un to, kā deputāti nospriež par šo man pie algas piemaksāt 25 latus. Zaļā gaisma tika iedota, bija jāuzsāk projekta ar oficiālo nosaukumu *Sedas pilsētas domes informatīvais izdevums “Sedas Ziņas”* īstenošana. 2003.gada aprīlī tika laists klajā pirmais “Sedas Ziņu” numurs.

Informāciju “Sedas Ziņām” lielākoties ieguvu no pilsētas domes darbiniekiem, vidusskolas un bērnudārza darbiniekiem, dažkārt arī iedzīvotāji iesniedza publicēšanai pa kādam rakstiņam, kā arī pati centos bagātināt avīzīti ar nelieliem ievadvārdiem, dzejas rindām, fotogrāfijām, interesantiem faktiem, humoru utml. Jāatzīst, ka tas arī bija grūtākais – iegūt saturisku informāciju no dažādiem avotiem. Ļoti liels paldies Lidijai Soldatenkovai, kura palīdzēja iedzīvotājiem nozīmīgāko informāciju iztulkot krievu valodā. Viņa arī veica vairākas intervijas ar ilggadējiem Sedas iedzīvotājiem, kuri stāstīja savu dzīves gājumu. Šīs intervijas tika veiktas krievu valodā un es tās, savukārt, tulkoju latviski. Pirms ikmēneša izdevuma publicēšanas, nereti aizkavējamies darbā līdz vēlam vakaram. Kā noprotat, daļa rakstu tika sniegti abās valodās. Valodu likums to ļāva darīt tādēļ, ka šī nebija avīze, kura tiek izplatīta ar pasta starpniecību, bet klasificējās, kā vienkāršs biļetens, kuru iespējams saņemt domē uz vietas pēc iedzīvotāju pieprasījuma. Ļaudis zināja un nāca uz domi saņemt “Sedas Ziņas”.

Rakstus rakstīju datorā savā darba vietā, turpat arī veicu salikšanu vai maketēšanu, darbojos vienkārši *Wordā* – pirms teju 20 gadiem datoriespējas un datorprasmes vēl bija visai tālu līdz šodienas iespējām. Kad šķita ir gana labi, izdrukāju un pavairoju uz kopētāja tādā apjomā, kāds bija pieprasījums. Tā kā nekādu profesionālu zināšanu man šajā jomā nebija, bija jāpaļaujas vien uz savām prasmēm un intuīciju. Visbiežāk izdevums tika veidots uz pusēm salocīta A3 formātā, dažreiz bija vairāk informācijas un tad avīzīte bija jāgatavo biezāka. Tagad pārlasot avīzītes numurus pamanu pa kādai kļūdai, kādam neveiklākam izteicienam, par šo to jāpasmaida...

2007.gada martā laidu klajā savu pēdējo 48. “Sedas Ziņu” izdevumu, jo darba maiņas dēļ beidzu strādāt Sedas pilsētas domē. Cik zinu, vēl pāris eksemplāri tika izdoti ar manas pēcnācējas Jekaterinas Osipovas gādību, un drīz “Sedas Ziņas” paliek tikai kā vēsturisks pieskāriens tam, kā aptuveni četrus gadus laikā ritēja ikdienas dzīve šajā interesantajā mazpilsētiņā Seda.

Fiziski saglabājušies 43 “Sedas Ziņu” numuri. Nav saglabājušies 5 izdevumi – no 2003.g.decembra līdz 2004.g. martam un 2004.g.augusta eksemplārs. Saglabājušos izdevumus ieskenēju, lai nodotu Valmieras bibliotēkai digitalizēšanai, ar mērķi radīt iespēju ikvienam interesentam tos pārļapot.

Anita Auniņa, šobrīd Sedas pilsētas bibliotēkas bibliotekāres amatā

02.04.2022.